

DECYZJA KOMISJI (UE) 2016/1847**z dnia 4 lipca 2016 r.****w sprawie pomocy państwa SA.41612 – 2015/C (ex SA.33584 (2013/C) (ex 2011/NN)) wdrożonej przez Niderlandy na rzecz zawodowego klubu piłki nożnej MVV w Maastricht***(notyfikowana jako dokument nr C(2016) 4053)***(Jedynie tekst w języku niderlandzkim jest autentyczny)****(Tekst mający znaczenie dla EOG)**

KOMISJA EUROPEJSKA,

uwzględniając Traktat o funkcjonowaniu Unii Europejskiej, w szczególności jego art. 108 ust. 2 akapit pierwszy,

uwzględniając Porozumienie o Europejskim Obszarze Gospodarczym, w szczególności jego art. 62 ust. 1 lit. a),

po wezwaniu zainteresowanych stron do przedstawienia uwag zgodnie z art. 108 ust. 2 Traktatu ⁽¹⁾ i uwzględniając otrzymane odpowiedzi,

a także mając na uwadze, co następuje:

1. PROCEDURA

- (1) W 2010 r. poinformowano Komisję, że Niderlandy wdrożyły środek pomocy na rzecz zawodowego klubu piłki nożnej MVV w Maastricht. W latach 2010 i 2011 Komisja otrzymała również skargi dotyczące środków na rzecz innych zawodowych klubów piłki nożnej w Niderlandach, mianowicie: Willem II w Tilburgu, FC Den Bosch w 's-Hertogenbosch, PSV w Eindhoven oraz NEC w Nijmegen. Pismem z dnia 2 września 2011 r. Niderlandy przekazały Komisji dalsze informacje w sprawie środka na rzecz klubu MVV.
- (2) Pismem z dnia 6 marca 2013 r. Komisja powiadomiła Niderlandy o swojej decyzji w sprawie wszczęcia postępowania określonego w art. 108 ust. 2 Traktatu w odniesieniu do środków na rzecz klubów Willem II, NEC, MVV, PSV i FC Den Bosch.
- (3) Decyzję Komisji o wszczęciu postępowania (zwaną dalej „decyzją o wszczęciu postępowania”) opublikowano w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej* ⁽²⁾. Komisja wezwała zainteresowane strony do przedstawienia uwag na temat przedmiotowych środków.
- (4) Niderlandy przedstawiły uwagi w ramach postępowania dotyczącego środka na rzecz klubu MVV w pismach z dnia 31 maja 2013 r. i z dnia 12 listopada 2013 r. Pismem z dnia 26 marca 2014 r. Niderlandy odpowiedziały również na wezwanie do udzielenia dodatkowych informacji. Dnia 13 czerwca 2014 r. odbyło się spotkanie służb Komisji i gminy Maastricht, po którym Niderlandy przekazały pismo z dnia 30 lipca 2014 r.
- (5) Komisja nie otrzymała uwag od zainteresowanych stron w odniesieniu do środków na rzecz klubu MVV.
- (6) W następstwie decyzji o wszczęciu postępowania, w porozumieniu z Niderlandami, postępowania w sprawie poszczególnych klubów prowadzono osobno. Postępowanie w sprawie klubu MVV zarejestrowano pod numerem sprawy SA.41612.

⁽¹⁾ Decyzja Komisji w sprawie SA.33584 (2013/C) (ex 2011/NN) – Pomoc państwa – Niderlandy – Pomoc dla niektórych holenderskich zawodowych klubów piłki nożnej w latach 2008–2011 – Zaproszenie do zgłaszania uwag zgodnie z art. 108 ust. 2 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej (Dz.U. C 116 z 23.4.2013, s. 19).

⁽²⁾ Zob. przypis 1.

2. SZCZEGÓŁOWY OPIS ŚRODKA POMOCY

2.1. Środek i jego beneficjent

- (7) Krajowa federacja piłki nożnej Koninklijke Nederlandse Voetbal Bond (zwana dalej „KNVB”) jest organizacją patronacką zajmującą się zawodowymi i amatorskimi rozgrywkami piłki nożnej. Rozgrywki zawodowej piłki nożnej w Niderlandach zorganizowane są w ramach systemu dwuligowego. W sezonie 2014/2015 uczestniczyło w nich 38 klubów, spośród których 18 grało w lidze najwyższej (eredivisie), a 20 – w lidze niższej (eerste divisie).
- (8) Klub Maastrichtse Voetbal Vereniging, który od sezonu 2010/2011 nosi nazwę Maatschappelijke Voetbal Vereniging Maastricht (zwany dalej: „MVV”), założono w 1908 r.; rozgrywa on mecze domowe na stadionie piłki nożnej De Geusselt w Maastricht. W 2000 r. klub MVV spadł z najwyższej ligi do ligi niższej. Klub MVV nie brał udziału w rozgrywkach europejskich od 1970 r.
- (9) Klub MVV ma formę prawną fundacji, *Stichting MVV*. Zgodnie z informacjami przedstawionymi przez Niderlandy klub MVV jest małym przedsiębiorstwem ^(?). W sezonie 2009/2010 zatrudniał on 38 pracowników, a w sezonie 2010/2011 – 35 pracowników. W obydwu latach jego obrót oraz suma bilansowa wynosiły znacznie poniżej 10 mln EUR.
- (10) W pierwszym kwartale 2010 r. gmina Maastricht (zwana dalej „gminą”) dowiedziała się, że klub MVV boryka się z poważnymi trudnościami finansowymi. Jego zadłużenie wzrosło do 6,5 mln EUR, w tym 1,7 mln EUR stanowiło zadłużenie wobec samej gminy w formie pożyczki podporządkowanej. W kwietniu 2010 r. kibice, przedsiębiorstwa i sponsorzy („Initiatiefgroup MVV Maastricht”) podjęli inicjatywę mającą na celu uniknięcie upadłości klubu MVV. W wyniku tej inicjatywy powstał biznesplan mający na celu uzdrowienie sytuacji finansowej klubu MVV i przekształcenie go w rentowny zawodowy klub piłki nożnej. Gmina przyłączyła się do tego planu. W maju 2010 r. gmina zrzekła się przysługującej jej należności w kwocie 1,7 mln w ramach porozumienia wierzycieli, ale nie w ramach formalnej procedury zawieszenia płatności. Kupiła również stadion oraz tereny treningowe, które użytkował jedynie klub MVV, ale których właścicielem faktycznym była osoba trzecia (fundacja *Stichting Stadion Geusselt*) na podstawie transakcji obejmującej długotrwałą dzierżawę na kwotę 1,85 mln EUR. Cena opierała się na zewnętrznym sprawozdaniu z wyceny.
- (11) Niderlandy nie powiadomiły Komisji, zgodnie z art. 108 ust. 3 Traktatu, o swoim zamiarze zrzeczenia się roszczenia w wysokości 1,7 mln EUR wobec klubu MVV i zakupu stadionu piłki nożnej oraz terenów treningowych o wartości 1,85 mln EUR.

2.2. Podstawa wszczęcia postępowania

- (12) W decyzji o wszczęciu postępowania Komisja doszła do wstępnego wniosku, że gmina przyznała selektywną korzyść na rzecz klubu MVV przy użyciu zasobów państwowych, a zatem przyznała pomoc na rzecz tego klubu piłki nożnej. Komisja uznała, że decyzję w sprawie obu środków podjęto łącznie i że są one ściśle powiązane. Komisja stanęła również na stanowisku, że środki pomocy na rzecz zawodowych klubów piłki nożnej mogą zakłócać konkurencję oraz wpływać na wymianę handlową między państwami członkowskimi w rozumieniu art. 107 ust. 1 Traktatu. Jeżeli chodzi o umorzenie długu przez gminę, na podstawie dostępnych informacji Komisja nie była w stanie stwierdzić, że działanie gminy było działaniem właściwym dla zwykłego prywatnego wierzyciela działającego na zasadach rynkowych. Jeżeli chodzi o zakup stadionu i terenów treningowych od osoby trzeciej, wobec braku wiarygodnego biznesplanu sporządzonego przed zakupem Komisja nie mogła stwierdzić, że działanie gminy było działaniem właściwym dla zwykłego prywatnego inwestora. Ponadto Komisja wezwała do udzielenia szczegółowych informacji w odniesieniu do oświadczeń złożonych podczas posiedzenia rady gminy, zgodnie z którymi dochód ze sprzedaży stadionu miał zostać przekazany przez osobę trzecią (fundację *Stadium De Geusselt*) w celu pokrycia uprzywilejowanych części zadłużenia klubu MVV, takich jak składki emerytalne i podatki.
- (13) Komisja zauważa, że klub MVV znajdował się w trudnej sytuacji finansowej przez kilka lat przed 2010 r. W sezonie 2007/2008 odnotował stratę w wysokości 0,15 mln EUR i miał ujemny kapitał własny (– 2,7 mln EUR). W sezonie 2008/2009 klub MVV odnotował stratę w wysokości 1,1 mln EUR, a jego kapitał własny wyniósł – 3,8 mln EUR. Do marca 2010 r. pojawiły się dodatkowe straty w wysokości 1,3 mln EUR, a wartość

^(?) W art. 2 ust. 2 załącznika do zalecenia Komisji 2003/361/WE z dnia 6 maja 2003 r. w sprawie definicji mikroprzedsiębiorstw oraz małych i średnich przedsiębiorstw (Dz.U. L 124 z 20.5.2003, s. 36) małe przedsiębiorstwo definiuje się jako przedsiębiorstwo, które zatrudnia mniej niż 50 osób i którego roczny obrót nie przekracza kwoty 10 mln EUR.

kapitału własnego spadła do – 5,17 mln EUR. W kwietniu 2010 r. klub MVV nie był już dłużej w stanie wypłacać wynagrodzeń ani pokrywać innych wydatków bieżących i był faktycznie na skraju upadłości.

- (14) Na tej podstawie w decyzji o wszczęciu postępowania Komisja zauważyła, że w czasie przyznania pomocy klub MVV znajdował się w trudnej sytuacji finansowej. Aby ocenić zgodność pomocy z wytycznymi dotyczącymi pomocy państwa w celu ratowania i restrukturyzacji zagrożonych przedsiębiorstw z 2004 r. ⁽⁴⁾ (zwanymi dalej: „wytycznymi”), Komisja wezwała do udzielenia informacji w zakresie zgodności ze wszystkimi wymogami zawartymi w wytycznych.
- (15) Komisja w szczególności nie była w stanie sprawdzić, czy spełnione są warunki określone w pkt 34–37 wytycznych dotyczące charakteru i wykonania planu restrukturyzacji. Komisja nie była również w stanie sprawdzić, czy podjęto odpowiednie środki wyrównawcze w rozumieniu pkt 38–42 wytycznych. Należało ponadto wykazać, że pomoc ograniczono do koniecznego minimum, że sam beneficjent wniósł odpowiedni wkład własny w restrukturyzację i że przestrzega się zasady „pierwszy i ostatni raz”.

3. UWAGI NIDERLANDÓW

- (16) Jeżeli chodzi o środki na rzecz klubu MVV, Niemcy nie zgodziły się z tym, że stanowią one pomoc państwa. Zdaniem Niemców gmina, której przysługiwała należność podporządkowana od przedsiębiorstwa znajdującego się na krawędzi upadłości, działała zgodnie z testem prywatnego wierzyciela, zrzekając się przysługującej jej wierzycielności w 2010 r. Twierdziły one, że formalny wniosek lub formalne żądanie w sprawie ogłoszenia upadłości złożone przez wierzyciela wystarczyłyby, aby doprowadzić do natychmiastowej upadłości. Zdaniem Niemców w przypadku upadłości klubu MVV gmina najprawdopodobniej w żadnym wypadku nie odzyskałaby jakiegokolwiek części swojej podporządkowanej pożyczki. Zobowiązanie było podporządkowane, a zatem miało niższy stopień uprzywilejowania niż zobowiązania na łączną kwotę około 3 mln EUR (zarówno uprzywilejowane („preferente”), jak i niezabezpieczone („concurrente”) wobec innych wierzycieli). Niemcy podniosły zarzut, że otrzymanie jakiegokolwiek rekompensaty za kwotę pożyczki nie było zatem w żadnym stopniu prawdopodobne i to nawet gdyby wierzyciele „preferente” i „concurrente” chcieli umorzyć swoje wierzycielności w ramach ogólnego planu restrukturyzacji. Jednocześnie, jeżeli gmina nie zrzekłaby się przysługującej jej wierzycielności w maju 2010 r. i w związku z tym doprowadziła do wszczęcia oficjalnego postępowania w sprawie niewypłacalności, klub MVV byłby narażony na ryzyko utraty licencji uprawniającej do zawodowej gry w piłkę nożną zgodnie z zasadami KNVB. Nie byłoby możliwości przeniesienia tej licencji na inny klub.
- (17) Jeżeli chodzi o nabycie stadionu De Geusselt oraz obiektów treningowych wykorzystywanych przez klub MVV, Niemcy argumentowały, że nabycie to miało miejsce za cenę odpowiadającą wartości ustalonej z wykorzystaniem zewnętrznej wiedzy eksperckiej, a zatem było zgodne z testem prywatnego inwestora. Ocena ta polegała na wycenie prawa do długotrwałej dzierżawy oraz wartości budynków stojących na gruntach. Niemcy podkreśliły również strategiczne położenie stadionu w Maastricht i interes gminy związany z zapewnieniem przez gminę znacznego (ponownego) rozwoju strefy De Geusselt, w której położone są stadion i tereny treningowe.
- (18) Niemcy wysunęły też alternatywny argument, że nawet jeżeli uznano by, iż środki zapewniły selektywną korzyść na rzecz klubu MVV, nie zakłócałyby one konkurencji ani nie wpływały na wymianę handlową między państwami członkowskimi. Niemcy podkreśliły słabą pozycję klubu MVV w krajowej zawodowej piłce nożnej, która sprawiła, że jego uczestnictwo w rozgrywkach na poziomie europejskim stało się bardzo nieprawdopodobne. Stwierdzono również, że Komisji nie udało się wykazać, iż pomoc na rzecz klubu MVV miałaby zakłócić konkurencję lub wpłynąć na wymianę handlową na którymkolwiek z rynków wymienionych w decyzji o wszczęciu postępowania.
- (19) W ramach argumentacji pomocniczej Niemcy stwierdziły, że nawet jeżeli uznano by, iż środki stanowią pomoc państwa, byłyby one zgodne z rynkiem wewnętrznym. Argumenty te opierały się po pierwsze na wytycznych, a po drugie na ocenie zgodności przeprowadzonej bezpośrednio na podstawie art. 107 ust. 3 lit. c) i d) Traktatu.

⁽⁴⁾ Komunikat Komisji – Wytyczne wspólnotowe dotyczące pomocy państwa w celu ratowania i restrukturyzacji zagrożonych przedsiębiorstw (Dz.U. C 244 z 1.10.2004, s. 2). Komisja przedłużyła stosowanie wspomnianych wytycznych komunikatem Komisji dotyczącym przedłużenia okresu ważności wytycznych wspólnotowych dotyczących pomocy państwa w celu ratowania i restrukturyzacji zagrożonych przedsiębiorstw z dnia 1 października 2004 r. (Dz.U. C 296 z 2.10.2012, s. 3).

4. OCENA ŚRODKÓW

4.1. Istnienie pomocy państwa zgodnie z art. 107 ust. 1 Traktatu

- (20) Zgodnie z art. 107 ust. 1 Traktatu pomoc państwa stanowi wszelka pomoc przyznawana przez państwo członkowskie lub przy użyciu zasobów państwowych w jakiegokolwiek formie, która zakłóca lub grozi zakłóceniem konkurencji poprzez sprzyjanie niektórym przedsiębiorstwom lub produkcji niektórych towarów, jest niezgodna z rynkiem wewnętrznym w zakresie, w jakim wpływa na wymianę handlową między państwami członkowskimi. Kryteria, o których mowa w art. 107 ust. 1 Traktatu, mają charakter łączny i w związku z tym, aby dany środek mógł zostać zakwalifikowany jako pomoc państwa, muszą być spełnione wszystkie te warunki.
- (21) Na podstawie decyzji o wszczęciu postępowania Komisja oceniła decyzję gminy z dnia 25 maja 2010 r. dotyczącą zrzeczenia się należności podporządkowanej w kwocie 1,7 mln EUR przysługującej jej od klubu MVV i zakupu stadionu De Geusselt oraz ośrodków szkoleniowych klubu MVV za kwotę 1,85 mln EUR. Niderlandy argumentują, że obydwa środki są zgodne z testem prywatnego inwestora, a zatem nie należy kwalifikować jako środków przyznających pomoc państwa.
- (22) Komisja uważa, zgodnie z odpowiednim orzecznictwem ⁽⁵⁾, że istnieje konieczny oraz nierozzerwalny związek między obydwoma środkami. Aby dojść do tego wniosku, Komisja uwzględniła czas przyznania środków objętych postępowaniem, ich cel oraz sytuację klubu MVV w czasie, w którym gmina podjęła decyzję o udzieleniu wsparcia na rzecz klubu MVV ⁽⁶⁾. Komisja zauważyła po pierwsze, że obydwa środki zostały przedstawione łącznie i były przedmiotem decyzji podczas tego samego posiedzenia rady gminy w dniu 25 maja 2010 r. Celem obydwu środków było ratowanie klubu MVV w najbliższej przyszłości i obydwa środki rozpatrywano w ramach jednego wniosku jako część stanowiska gminy w sprawie planu ratunkowego opracowanego przez „Initiatiefgroep MVV Maastricht”. Komisja uznaje zatem, że środki są ściśle powiązane pod względem ówczesnej sytuacji klubu MVV i celu tych środków, mianowicie ratowania klubu MVV ze względu na jego ewidentnie niepewną sytuację finansową.
- (23) Obydwa środki były przedmiotem decyzji gminy i mają one skutki finansowe dla tej gminy (na kwotę 3,55 mln EUR). Wiążą się więc one z użyciem zasobów państwowych, czego Niderlandy nie kwestionują. Przekazanie zasobów państwowych może przyjmować wiele form, takich jak dotacje bezpośrednie, kredyty i pożyczki, gwarancje, obejmowanie udziałów w kapitale przedsiębiorstw i świadczenia w naturze. Zrzeczenie się należności państwa i inwestowanie w innych warunkach niż warunki rynkowe również stanowi przekazanie zasobów państwowych.
- (24) Ponadto Niderlandy i gmina twierdzą, że gmina działała zgodnie z testem prywatnego wierzyciela, jeżeli chodzi o zrzeczenie się należności, i zgodnie z testem prywatnego inwestora, jeżeli chodzi o nabycie stadionu i obiektów treningowych, a zatem nie przyznała nienależnej korzyści gospodarczej na rzecz klubu MVV. Komisja nie zgadza się tą opinią z powodów opisanych poniżej.
- (25) Korzyść występuje w każdym przypadku, w którym sytuacja finansowa przedsiębiorstwa ulega poprawie w wyniku interwencji państwa. Aby ocenić, czy korzyść ta jest nienależna, należy porównać sytuację finansową przedsiębiorstwa po przyznaniu środka z jego sytuacją finansową, która miałaby miejsce, jeżeli nie wdrożono by środka. Bezsporny jest fakt, że sytuacja finansowa klubu MVV uległa znacznej poprawie dzięki środkom objętym postępowaniem.

4.1.1. Zrzeczenie się podporządkowanej pożyczki/podporządkowanej należności

- (26) Środki przyjęte przez gminę i innych istotnych wierzycieli pozwoliły klubowi MVV na uporządkowanie bilansu. Komisja zauważa, że pozostali istotni wierzyciele klubu MVV, tj. ci, których należności przekraczały kwotę 150 000 EUR, również zrzekli się przysługujących im należności, natomiast mniejsi wierzyciele zrzekli się części przysługujących im należności. Wspomniane działania prowadzące do zrzeczenia się należności w kwocie 2,25 mln EUR przez podmioty prywatne, jak również działania gminy, nie zostały podjęte w związku z formalną procedurą zaprzestania płacenia długów. Brak formalnych ram stanowi wyjaśnienie faktu, że ostatecznie mniejszość wierzycieli posiadająca należności w kwocie 145 347 EUR nie uczestniczyła w zrzeczeniu się należności, chociaż niektórzy z nich obiecali, że to zrobią. Komisja odnotowuje również fakt, że inne należności, których się zrzeciono, nie miały charakteru podporządkowanego, w przeciwieństwie do należności przysługującej

⁽⁵⁾ Sprawa T-1/12 Francja przeciwko Komisji, pkt 37 i nast. oraz orzecznictwo w niej przywołane (sprawa T-11/95 BP Chemicals przeciwko Komisji).

⁽⁶⁾ Sprawa BP Chemicals, pkt 171.

gminie. Według Niderlandów brak formalnej procedury nie spowodował żadnej istotnej różnicy w tym znaczeniu, że wynik umorzenia długu był dla gminy taki sam jak wynik, który wystąpiłby w przypadku formalnej procedury zaprzestania płacenia długów zgodnej z krajowym prawem upadłościowym, tj. że inni wierzyciele mogliby być zmuszeni do przystąpienia do porozumienia wierzycieli, które w przypadku gminy w każdym razie spowodowałoby całkowitą utratę kwoty (podporządkowanej) pożyczki.

- (27) Jak wspomniano już w decyzji o wszczęciu postępowania, Komisja zauważyła jednak, że trzech wierzycieli nie zrzekło się całkowicie swoich należności, lecz przekształciło je w roszczenie dotyczące przyszłych możliwych płatności na rzecz klubu MVV z tytułu transferów zawodników odchodzących z klubu. W związku z tym Niderlandy wskazały, że długi w kwocie 1,135 mln EUR wobec wspomnianych trzech wierzycieli były uprzywilejowane i zabezpieczone. Mieliby oni zatem większą szansę na odzyskanie przynajmniej części przysługujących im należności w przypadku formalnego postępowania upadłościowego niż inni wierzyciele posiadający niezabezpieczone wierzytelności, nie mówiąc już o gminie, której przysługiwała należność podporządkowana. Komisja uważa, że chociaż gmina nie udzieliła pożyczki na tych samych warunkach, inwestor prywatny nie zrzekłby się całkowicie przysługującej mu należności albo przynajmniej dokonałby – lub starałby się dokonać – pewnego rodzaju (ewentualnego) zabezpieczenia na wypadek zrzeczenia się tak dużej kwoty pożyczki, nawet jeżeli szanse na spłatę były niewielkie. Ponadto Komisja zauważa, że gmina mogłaby zabezpieczyć korzyść ze strony pozostałych wierzycieli, jeżeli plan ratunkowy faktycznie zależałby od udziału gminy. W związku z tym Komisja uważa, że całkowite zrzeczenie się pożyczki przez gminę bez żadnego warunku ani zabezpieczenia nie jest zgodne z testem prywatnego wierzyciela.
- (28) Jeżeli chodzi o decyzję o udziale w porozumieniu wierzycieli poza formalną procedurą zaprzestania płacenia długów, Niderlandy zauważyły, że w przypadku formalnego zaprzestania płacenia długów KNVB wycofałaby licencję klubu MVV uprawniającą do zawodowej gry w piłkę nożną. Uznano zatem, że formalna procedura zaprzestania płacenia długów nie leżała w interesie gminy, jak również znacznej większości innych wierzycieli. Aspekt ten nie sprawia więc sam w sobie, że pozycja gminy różni się od pozycji pozostałych wierzycieli.
- (29) W związku z tym władze niderlandzkie odnoszą się do tej części decyzji o wszczęciu postępowania, w której Komisja stwierdziła, że środki podjęte przez gminę Arnhem na rzecz klubu piłki nożnej Vitesse nie stanowiły pomocy państwa: zgodnie z zasadą równego traktowania należy oceniać sytuację w ten sam sposób, co sytuację gminy Arnhem, tj. uznać za zgodną z art. 107 ust. 1 Traktatu ze względu na zgodność decyzji podjętych przez gminę z testem prywatnego wierzyciela. W związku z tym Komisja zauważa, że każda sprawa wymaga indywidualnej oceny. W sprawie Arnhem/Vitesse warunki związane z porozumieniem wierzycieli sprawiły, że odpowiednie pozycje gminy i innych wierzycieli były całkowicie zrównane (każdy wierzyciel miał otrzymać 12 % ich pozostałych należności), co nie ma miejsca w przypadku Maastricht/MVV: pozostali (uprzywilejowani) wierzyciele w zamian za zrzeczenie się przysługującej im należności mogli uzyskać ewentualny dochód z tytułu transferu zawodników, co nie miało miejsca w przypadku Maastricht.
- (30) Pozostałych powodów przedstawionych przez Niderlandy w związku ze społeczno-gospodarczymi skutkami upadłości klubu MVV nie można uwzględnić w ramach oceny zgodności z testem prywatnego inwestora.
- (31) Po pierwsze, społeczno-gospodarcze skutki ewentualnej upadłości klubu MVV związane są z rolą gminy jako organu publicznego, a nie z pozycją inwestora prywatnego. Chociaż gmina mogła mieć pozycję inwestora na obszarze *De Geusselt*, o którym mowa w protokole posiedzenia rady gminy z dnia 25 maja 2010 r., interesy te są częścią szerszego interesu związanego z innymi ogólnymi celami polityki, takimi jak rozwój infrastruktury i rozwój gospodarczy obszaru, polityka sportowa gminy i partnerstwo gminne. Zrzeczenie się pożyczki – w czasie, w którym do niego doszło – nie było zatem związane, lub było związane jedynie częściowo, z interesem handlowym gminy jako właściciela gruntów lub jako przedsiębiorstwa. O ile interesy handlowe faktycznie istniały, Niderlandy nie dostarczyły żadnych szczegółowych informacji dotyczących tego, na czym miałyby one polegać. Po drugie, należy zauważyć, że zrzeczenie się pożyczki samo w sobie nie zapobiegłoby upadłości klubu MVV: potrzeba było więcej środków wsparcia, takich jak zakup stadionu i terenu treningowego, które Komisja uznaje za niezgodne z testem prywatnego inwestora. Jak wyjaśniono powyżej, środki należy oceniać łącznie.
- (32) Z tych powodów Komisja dochodzi do wniosku, że gmina, podejmując w maju 2010 r. decyzję o zrzeczeniu się przysługującej jej należności w kwocie 1,7 mln EUR, nie działała zgodnie z testem prywatnego inwestora. Wniosek ten opiera się na fakcie, że wspomniane zrzeczenie się pożyczki należy oceniać łącznie z zakupem terenów treningowych i stadionu, który Komisja uznaje za niezgodny z testem prywatnego inwestora, jak wyjaśniono poniżej.

4.1.2. Zakup terenów treningowych i stadionu

- (33) Gmina nie tylko zrzekła się należności podporządkowanej przysługującej jej od klubu MVV, lecz także zakupiła stadion *De Geusselt* oraz obiekty treningowe klubu *Klein Geusselt*, przy czym zakup ten był również częścią ogólnego planu ratowania i restrukturyzacji klubu MVV. Niderlandy twierdzą, że zakup ten nie stanowi pomocy państwa, ponieważ odbył się na warunkach rynkowych. Ich argumentacja opiera się na komunikacie Komisji w sprawie elementów pomocy państwa w sprzedaży gruntów przez władze publiczne⁽⁷⁾ (zwanym dalej: „komunikatem w sprawie sprzedaży gruntów”) oraz na teście prywatnego inwestora, zgodnie z którymi nie można uznać, że działania finansowe organów publicznych dotyczące danego przedsiębiorstwa, które byłyby dopuszczalne dla innych podmiotów na identycznych warunkach, zapewniają korzyść przedsiębiorstwu w rozumieniu art. 107 ust. 1 Traktatu. W odniesieniu do komunikatu w sprawie sprzedaży gruntów Niderlandy przyznają, że dotyczy on sprzedaży gruntów, a nie zakupu nieruchomości, ale uważają one, że stosuje się on odpowiednio.
- (34) Komisja odnotowuje, że cenę zakupu wynoszącą 1,85 mln EUR określono na podstawie sprawozdania zewnętrznego eksperta, które przedłożono Komisji (sprawozdanie ekspertów Van Der Horst Taxateurs, czerwiec 2010 r.). Komisja zauważa także, że gmina była już właścicielem gruntów, na których zbudowano stadion. Zakupiła stadion i pozostałe aktywa, lecz także prawo do długotrwałej dzierżawy gruntów (*recht van erfpacht*). [...] (*) Cena wynosząca 1,85 mln EUR obejmuje obiekty treningowe, których nie uwzględniono w sprawozdaniu eksperta. Należy zauważyć, że w sprawozdaniu eksperta nie określono tożsamości kupującego.
- (35) Komisja zauważa po pierwsze, że powody zakupu stadionu przez gminę obejmowały względy związane ze „zdrowiem publicznym” i ze „spójnością społeczną”, biorąc pod uwagę, że gmina chciała utrzymać i rozwinąć „strefę sportu” na obszarze *De Geusselt*⁽⁸⁾. Takie cele polityki nie byłyby uwzględnione w ramach decyzji inwestycyjnej prywatnego inwestora, a zatem działania gminy nie można uznać za zgodne z testem prywatnego inwestora. Po drugie, Komisja nie zgadza się z tym, że inwestor prywatny chciałby kupić stadion piłki nożnej za cenę odpowiadającą jego wartości odtworzenia. W odróżnieniu od gruntów lub innych towarów stadion piłki nożnej stanowi aktywa produkcyjne, które można wykorzystać w celu generowania dochodów, ale które wiążą się również z kosztami utrzymania. Inwestor prywatny zakupiłby stadion jedynie na podstawie biznesplanu wykazującego wysokie prawdopodobieństwo tego, że jego eksploatacja przyniesie wystarczający zysk. W biznesplanie określono by również cenę, po której inwestor byłby gotowy kupić stadion. Gmina nie posiadała takiego biznesplanu ani przed zakupem, ani wtedy, gdy podjęła decyzję o zakupie stadionu. W maju 2010 r. zarząd gminy faktycznie poinformował radę gminy, że zostanie sporządzony plan przyszłej eksploatacji stadionu jako obiektu wielofunkcyjnego. Wspomniany plan faktycznie przedstawiono radzie, ale dopiero w grudniu 2010 r. Komisja zauważa, że w maju 2010 r., kiedy podjęto decyzję o zakupie stadionu, gmina szacowała, że roczny koszt utrzymania stadionu będzie wynosił 380 000 EUR, podczas gdy roczny czynsz pobierany od klubu MVV wynosił 75 000 EUR⁽⁹⁾. Różnica wynosząca 305 000 EUR byłaby finansowana z dochodu z czynszu pobieranego z tytułu innych wydarzeń lub musiałaby zostać pokryta przez gminę. Podczas gdy cenę zakupu ustalono, biorąc pod uwagę możliwe straty wynikające z niskiego czynszu pobieranego od klubu MVV, nie można uznać, że prywatny podmiot gospodarczy zawarłby umowę, która wiązałby się ze zidentyfikowanym, dużym ryzykiem ponoszenia strat. W sprawozdaniu przedstawionym radzie gminy w grudniu 2010 r. potwierdza się, że „w obecnej sytuacji komercyjna lub zapewniająca pokrycie kosztów eksploatacja stadionu nie jest możliwa”. W czerwcu 2012 r. w sprawozdaniu sporządzonym przez gminną izbę obrachunkową⁽¹⁰⁾ stwierdzono, że eksploatacja stadionu nadal przynosi straty.
- (36) Ponadto wobec konieczności pilnej sprzedaży zachodzącej w przypadku klubu MVV, można byłoby się spodziewać, że podmiot prywatny wykorzysta aspekt czasu jako dźwignię finansową, aby otrzymać lepszą cenę niż wartość oszacowana przez eksperta. Nie miało to miejsca w przypadku gminy, która po prostu przyjęła wartość oszacowaną przez eksperta jako „realistyczną”.
- (37) Wniosku tego nie zmienia szczególny interes gminy w odniesieniu do planów rozwoju obszaru *De Geusselt*. W planie ratunkowym sporządzonym w 2010 r. Niderlandy nie odniosły się do żadnego planu zakupu ani obliczeń sporządzonych przed czerwcem 2010 r. w odniesieniu do ewentualnego zakupu przez gminę. Taka ocena przeprowadzona przed zakupem stanowi jednak element, którego można byłoby oczekiwać od inwestora prywatnego.

⁽⁷⁾ Dz.U. C 209 z 10.7.1997, s. 3.

^(*) Informacje poufne.

⁽⁸⁾ Protokół posiedzenia rady gminy z dnia 25 maja 2010 r., pkt 10. Ponadto zgodnie z pkt 5, chociaż gmina wskazała jako podstawę do zakupu stadionu zabezpieczenie swojej pozycji w obszarze nieruchomości, odnosi się ona również do innych gospodarczych i społecznych skutków, które zamierza osiągnąć.

⁽⁹⁾ Dnia 21 czerwca 2010 r. zawarto nową umowę dzierżawy z klubem MVV.

⁽¹⁰⁾ Rekenkamer Maastricht: De relatie tussen de gemeente Maastricht en MVV.

- (38) Ze wszystkich wspomnianych powodów Komisja uznaje, że w 2010 r., kiedy gmina podjęła decyzję w sprawie środków dotyczących zakupu stadionu i terenów treningowych, nie postąpiła tak jak postąpiłby inwestor prywatny.

4.1.3. Wpływ pomocy na klub MVV

- (39) Korzyść dla klubu MVV polegała po pierwsze na tym, że został on zwolniony z zadłużenia, a po drugie na tym, że mógł nadal grać w piłkę nożną na własnym stadionie De Geusselt. Miesięczny czynsz z tytułu niewyłączonego korzystania z obu obiektów po ich zakupie przez gminę wynosił 3 % budżetu klubu MVV lub co najmniej 75 000 EUR⁽¹⁾. Komisja zauważa również, że zgodnie z warunkami umowy zakupu kwota 1,85 mln EUR zapłacona przez gminę miała zostać wykorzystana przez sprzedawcę, osobę trzecią *Stichting Stadion De Geusselt*⁽²⁾, do pokrycia długów klubu MVV w zakresie podatków, wynagrodzeń wypłacanych zawodnikom oraz zobowiązań emerytalnych; długi te nie były objęte porozumieniem wierzycieli. Wspomnianą kwotę 1,85 mln EUR faktycznie zaksięgowano w księgach rachunkowych klubu MVV na sezon 2009/2010 jako nadzwyczajny dochód z wyjaśnieniem „wkład gminy Maastricht” (*Bijdrage Gemeente Maastricht*). Dochody z tytułu sprzedaży związane ze *Stichting Stadion De Geusselt* faktycznie miały być wykorzystane w celu redukcji długu i restrukturyzacji klubu MVV (zob. pismo fundacji do gminy z dnia 9 czerwca 2010 r.).
- (40) Niderlandy zakwestionowały wpływ jakiegokolwiek pomocy na rynek wewnętrzny w odniesieniu do klubów, które nie uczestniczą w rozgrywkach piłki nożnej na szczeblu europejskim, w szczególności w odniesieniu do klubu MVV. W związku z tym Komisja zauważa, że klub MVV jest potencjalnym uczestnikiem corocznych europejskich rozgrywek piłki nożnej. Nawet jako drugoligowy klub może on co do zasady mieć wpływ na rozgrywki o puchar krajowy w piłce nożnej oraz zdobyć puchar, co pozwoliłoby mu udział w rozgrywkach o puchar europejski w następnym sezonie. Klub piłki nożnej, nawet jeżeli znajduje się na niskiej pozycji w tabeli, może w krótkim czasie awansować na wyższą pozycję⁽³⁾. Komisja wskazuje ponadto, że zawodowe kluby piłki nożnej prowadzą działalność gospodarczą na kilku rynkach, innych niż rynek związany uczestnictwem w rozgrywkach piłki nożnej, takich jak rynek transferów piłkarzy zawodowych, reklamy, sponsorowania, merchandisingu lub relacji w mediach. Pomoc udzielona zawodowemu klubowi piłki nożnej wzmacnia jego pozycję na wszystkich tych rynkach, których większość obejmuje szereg państw członkowskich. W związku z tym, jeżeli zasoby państwowe wykorzystuje się w celu zapewnienia selektywnej korzyści zawodowemu klubowi piłki nożnej, taka pomoc może zakłócać konkurencję i wpływać na wymianę handlową między państwami członkowskimi w rozumieniu art. 107 ust. 1 Traktatu⁽⁴⁾. W szczególności, jeżeli chodzi o klub MVV, w 2010 r. kilku zawodników należących do klubu MVV posiadało obywatelstwo innych państw członkowskich, w szczególności obywatelstwo belgijskie.
- (41) W związku z powyższym Komisja dochodzi do wniosku, że zrzeczenie się pożyczki oraz zakup terenów treningowych i stadionu (na łączną kwotę 3,55 mln EUR) stanowi pomoc państwa w rozumieniu art. 107 ust. 1 Traktatu. Zgodność tych środków z rynkiem wewnętrznym zostanie oceniona poniżej.

4.2. Ocena w świetle art. 107 ust. 3 lit. c) Traktatu

- (42) Komisja musi ocenić, czy środki pomocy na rzecz klubu MVV można uznać za zgodne z rynkiem wewnętrznym. Zgodnie z orzecznictwem Trybunału zadaniem państwa członkowskiego jest przedstawienie możliwych powodów zgodności z rynkiem wewnętrznym i wykazanie, że spełnione są przesłanki do uznania takiej zgodności⁽⁵⁾.
- (43) W przypadku środka pomocy objętego postępowaniem nie ma zastosowania żadne z odstępstw przewidzianych w art. 107 ust. 2 Traktatu. Niderlandy nie twierdziły również, że tak jest.
- (44) Jeżeli chodzi o odstępstwa w przewidziane w art. 107 ust. 3 Traktatu, Komisja zauważa, że żaden z regionów niderlandzkich nie podlega odstępstwu przewidzianemu w art. 107 ust. 3 lit. a) Traktatu. Ponadto środki pomocy objęte postępowaniem nie wspierają realizacji ważnych projektów stanowiących przedmiot wspólnego europejskiego zainteresowania ani nie mają na celu zaradzenia jakimkolwiek poważnym zaburzeniom w gospodarce niderlandzkiej zgodnie z art. 107 ust. 3 lit. b) Traktatu.

⁽¹⁾ Nowy czynsz ustalono w stosunku do obrotu klubu MVV, przy czym jego minimalną wysokość ustalono na kwotę 75 000 EUR; jeżeli klub MVV będzie dobrze prosperował, czynsz wzrośnie. Dochód z tytułu czynszu za wykorzystywanie stadionu do innych celów również przypadłby gminie.

⁽²⁾ Fundacja, która zdanem Niderlandów jest niezależna zarówno od klubu MVV, jak i od gminy Maastricht.

⁽³⁾ Wykazał to bowiem inny niderlandzki zawodowy klub piłki nożnej, PEC Zwolle, który również grał w drugiej lidze w sezonie 2010/2011. Klub PEC awansował do pierwszej ligi w sezonie 2012/2013, a w sezonie 2013/2014 wygrał krajowy puchar w piłce nożnej, co uprawniło go do gry w rozgrywkach europejskich w sezonie 2014/2015.

⁽⁴⁾ Decyzje Komisji dotyczące Niemiec z dnia 20 marca 2013 r. w sprawie Multifunktionsarena der Stadt Erfurt (sprawa SA.35135 (2012/N)), pkt 12, oraz w sprawie Multifunktionsarena der Stadt Jena (sprawa SA.35440 (2012/N)), skrócone zawiadomienia opublikowane w Dz.U. C 140 z 18.5.2013, s. 1, a także z dnia 2 października 2013 r. w sprawie Fußballstadion Chemnitz, (sprawa SA.36105 (2013/N)), skrócone zawiadomienie opublikowane w Dz.U. C 50 z 21.2.2014, s. 1.

⁽⁵⁾ Sprawa C-364/90 Włochy przeciwko Komisji, EU:C:1993:157, pkt 20.

- (45) Jeżeli chodzi o odstępstwo przewidziane w art. 107 ust. 3 lit. c) Traktatu, tj. pomoc przeznaczoną na ułatwianie rozwoju niektórych działań gospodarczych, o ile nie zmienia warunków wymiany handlowej w zakresie sprzecznym ze wspólnym interesem, Niderlandy argumentowały, że można byłoby zastosować to odstępstwo, jeżeli Komisja uznałaby, że środki objęte postępowaniem stanowią pomoc państwa. W związku z tym Niderlandy argumentowały także, że Komisja powinna uwzględnić w swojej analizie art. 107 ust. 3 lit. d) Traktatu dotyczący pomocy przeznaczonej na wspieranie kultury i zachowanie dziedzictwa kulturowego w połączeniu z art. 165 Traktatu.
- (46) W ocenie pojęcia „rozwoju działań gospodarczych” w sektorze sportowym Komisja należycie uwzględniła art. 165 ust. 1 Traktatu oraz art. 165 ust. 2 tiret ostatnie Traktatu, które stanowią, że Unia przyczynia się do wspierania europejskich przedsięwzięć w zakresie sportu, uwzględniając jego szczególny charakter, jego struktury oparte na zasadzie dobrowolności oraz uwzględniając jego funkcję społeczną i edukacyjną. W Traktacie rozróżnia się jednak między pojęciem sportu a pojęciem kultury; art. 107 ust. 3 lit. d) Traktatu nie może zatem stanowić podstawy dla oceny zgodności pomocy na rzecz klubu MVV.
- (47) Komisja w celu przeprowadzenia oceny środków pomocy w świetle art. 107 ust. 3 lit. c) Traktatu wydała szereg rozporządzeń, dokumentów ramowych, wytycznych i komunikatów dotyczących form pomocy oraz celów horyzontalnych i sektorowych, na które przyznaje się pomoc. Ze względu na fakt, że w czasie podjęcia środków klub MVV znajdował się w trudnej sytuacji finansowej oraz że gmina przyznała pomoc w celu zaradzenia tej sytuacji, Komisja uważa, iż należy ocenić, czy kryteria określone w wytycznych⁽¹⁶⁾ mogą mieć zastosowanie. W związku z tym Komisja zauważa, że zawodowej piłki nożnej nie wyłącza się z zakresu stosowania wytycznych. Wspomniana działalność gospodarcza jest zatem objęta zakresem stosowania wytycznych.
- (48) W lipcu 2014 r. Komisja opublikowała nowe wytyczne dotyczące pomocy państwa na ratowanie i restrukturyzację przedsiębiorstw niefinansowych znajdujących się w trudnej sytuacji⁽¹⁷⁾. Nie mają one jednak zastosowania do tej niezgłoszonej pomocy przyznanej w 2010 r. Zgodnie z pkt 137 nowych wytycznych miałyby to miejsce jedynie w przypadku każdej pomocy na ratowanie lub restrukturyzację udzielonej bez uprzedniego zatwierdzenia, jeżeli część lub całość pomocy przyznano po publikacji tych wytycznych w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*. Zgodnie z pkt 138 nowych wytycznych we wszystkich innych przypadkach Komisja przeprowadzi analizę na podstawie wytycznych mających zastosowanie w czasie przyznawania danej pomocy. W niniejszej sprawie Komisja oprze zatem swoją analizę na wytycznych z 2004 r. (zob. motyw 14 powyżej).
- (49) Zgodnie z pkt 11 wytycznych przedsiębiorstwo uznaje się za znajdujące się w trudnej sytuacji w szczególności gdy występują typowe oznaki, takie jak rosnące straty, malejący obrót, zwiększanie się zapasów, nadwyżki produkcji, zmniejszający się przepływ środków finansowych, rosnące zadłużenie, rosnące kwoty odsetek i zmniejszająca się lub zerowa wartość aktywów netto. W niektórych poważnych przypadkach, przedsiębiorstwo może już znajdować się w sytuacji niewypłacalności lub być przedmiotem zbiorowego postępowania upadłościowego prowadzonego zgodnie z prawem krajowym. Jak wskazano w motywie 13 powyżej klub MVV miał ujemny kapitał własny od sezonu 2007/2008, a w pierwszym kwartale 2010 r. jego kapitał własny osiągnął wartość – 5,1 mln EUR, podczas gdy długi klubu MVV wynosiły łącznie 6,4 mln EUR. Jak wskazały Niderlandy, wiosną 2010 r. klub MVV znajdował się praktycznie w stanie upadłości. Klub MVV niewątpliwie był przedsiębiorstwem znajdującym się w trudnej sytuacji w rozumieniu wytycznych. Niderlandy nie kwestionują tego faktu. W związku z tym zgodność pomocy państwa na rzecz klubu MVV należy ocenić w świetle wytycznych.
- (50) W sekcji 3.2 wytycznych przewidziano, że przyznanie pomocy musi być uwarunkowane wdrożeniem planu restrukturyzacji. Zgodnie z pkt 59 wytycznych plan restrukturyzacji MŚP (takich jak klub MVV) nie musi być zatwierdzony przez Komisję. Jednakże plan musi spełniać wymagania ustanowione w pkt 35 do 37 i musi być zatwierdzony przez zainteresowane państwo członkowskie oraz zgłoszony Komisji. Komisja zauważa, że Niderlandy zgłosiły plan restrukturyzacji, który spełnia warunki określone w pkt 34–37 wytycznych. Ogólne koszty restrukturyzacji wynosiły blisko 6 mln EUR. W związku z tym Komisja zauważa, że decyzję gminy o przyznaniu pomocy klubowi MVV obwarowano szeregiem warunków. Warunki te ustanowiono w biznesplanie z 2010 r., o którym mowa w motywie 10.
- (51) W związku z tym Komisja zauważa, że decyzję gminy w sprawie zrzeczenia się pożyczki i zapłaty za stadion *De Geusselt* podjęto po przeprowadzeniu analizy charakteru i przyczyn trudności klubu MVV. Transakcja opierała się na szeregu warunków, których celem jest przywrócenie długoterminowej rentowności klubu w rozsądnych ramach czasowych wynoszących trzy lata oraz spełnienie wymogów KNVB w celu dalszego udzielania klubowi MVV licencji uprawniającej do udziału w rozgrywkach zawodowych. Plan restrukturyzacji zakładał powołanie nowego kierownictwa oraz zmniejszenie liczby pracowników i zawodników. Plan restrukturyzacji nie opiera się

⁽¹⁶⁾ Zob. przypis 4.

⁽¹⁷⁾ Komunikat Komisji – Wytyczne dotyczące pomocy państwa na ratowanie i restrukturyzację przedsiębiorstw niefinansowych znajdujących się w trudnej sytuacji (Dz.U. C 249 z 31.7.2014, s. 1).

na czynnikach zewnętrznych, do których klub MVV może dążyć, ale których nie może w pełni kontrolować, takich jak znajdowanie nowych sponsorów i zwiększanie liczby widzów. Przewiduje się dalszą poprawę sytuacji finansowej klubu oraz jego dalszą działalność jako zawodowego klubu piłki nożnej. Rozwój sytuacji opisany w poniższym motywie pokazuje, że plan faktycznie był realistyczny.

- (52) Podjęte środki były konieczne, aby przywrócić rentowność klubu MVV. Faktycznie przywrócono dobrą kondycję finansową klubu. W wyniku obydwu tych środków w całym sezonie 2009/2010 klub MVV zaksięgował zysk w wysokości 3,9 mln EUR i po raz pierwszy od kilku lat miał dodatni kapitał własny wynoszący 0,051 mln EUR. Kolejny sezon 2010/2011 klub MVV zakończył z zyskiem w wysokości 0,021 mln EUR, a jego kapitał własny wyniósł 0,072 mln EUR. Klub MVV osiągnął próg rentowności w sezonie 2011/2012. Federacja KNVB podwyższyła status finansowy klubu MVV z kategorii 1 (niedostateczna) do kategorii 3 (dobra) na początku sezonu 2011/2012.

4.2.1. Środki wyrównawcze

- (53) Zgodnie z pkt 38–42 wytycznych od beneficjenta wymaga się podjęcia środków wyrównawczych w celu minimalizacji zakłócających skutków pomocy i jej negatywnych skutków dla warunków wymiany handlowej. Zgodnie z pkt 41 wytycznych warunek ten nie ma jednak zastosowania w odniesieniu do małych przedsiębiorstw, takich jak klub MVV.

4.2.2. Pomoc ograniczona do minimum

- (54) Komisja zauważa również, że plan restrukturyzacji jest w znacznym zakresie finansowany przez zewnętrzne podmioty prywatne w uzupełnieniu wewnętrznych oszczędności zgodnie z pkt 43 i 44 wytycznych. Kilka podmiotów prywatnych również zgodziło się na umorzenie długów wobec nich. Ogólny wkład wierzycieli i gminy w refinansowanie klubu MVV wyniósł około 5,8 mln EUR (jest to kwota łączna obejmująca umorzenia długu, zakup stadionu i długotrwałą dzierżawę). Wkład związany z umorzeniami długu przez podmioty prywatne inne niż państwo wyniósł 2,25 mln EUR, a więc powyżej poziomu 25 % wymaganego w odniesieniu do małych przedsiębiorstw.
- (55) Kwota pomocy była konieczna. Zgodnie z planem restrukturyzacji pomoc powinna doprowadzić do mniejszych strat w sezonach 2011/2012 i 2012/2013 i do umiarkowanych wyników dodatnich w późniejszym okresie. Nie pozwałaby to klubowi MVV na zakup nowych zawodników lub przyciągnięcie ich wyższymi wynagrodzeniami.
- (56) Plan został opracowany w celu umożliwienia „odchudzonemu” klubowi MVV nowego startu bez obciążenia długiem, ale z nową strukturą. Środki powinny doprowadzić do osiągnięcia przez klub MVV dobrej sytuacji finansowej oraz do spełnienia wymogów KNVB. W związku z tym Komisja przypomina, że każdy niderlandzki zawodowy klub piłki nożnej uzyskuje licencję od KNVB, w ramach której musi wypełniać różne zobowiązania. Jeden z obowiązków dotyczy dobrej kondycji finansowej klubu. W każdym sezonie klub ma obowiązek składać sprawozdania finansowe do dnia 1 listopada, do dnia 1 marca i do dnia 15 czerwca, opisujące między innymi jego bieżącą sytuację finansową, a także budżet na następny sezon. Na podstawie tych sprawozdań sytuację klubów określa się w ramach trzech kategorii (1: niedostateczna, 2: dostateczna, 3: dobra). Na kluby kategorii 1 może zostać nałożony obowiązek przedstawienia planu poprawy w celu osiągnięcia kategorii 2 lub 3. Jeżeli klub nie wypełni tego planu, KNVB może nałożyć kary, w tym oficjalne ostrzeżenie, zmniejszenie liczby punktów w rozgrywkach oraz ostateczną karę – cofnięcie licencji. Zawodowy klub piłki nożnej w Niderlandach, który ogłasza upadłość, traci licencję. Jeżeli założony zostaje klub będący następcą takiego klubu, nie jest on bezpośrednio dopuszczany do zawodowych lig piłki nożnej, lecz musi rozpocząć od gry w drugiej lidze amatorskiej.
- (57) Plan restrukturyzacji zakładał powołanie nowego kierownictwa, wprowadzenie nowej struktury, nadanie nowej nazwy, redukcję wynagrodzeń oraz zmniejszenie liczby pracowników, w tym zawodników. Niektórzy zawodnicy przeszli do innych klubów, istniejące umowy rozwiązano albo przedłużono z niższym wynagrodzeniem, nowe umowy zawierano albo na zasadzie wolnego transferu, albo w ramach wypożyczeń zawodników z innych klubów, zawarto również kilka umów amatorskich; spowodowało to zmniejszenie kosztów personelu i zawodników o 40 %. Jak opisano w motywie 26 i nast. inni wierzyciele niż gmina zrzekli się wierzytelności względem klubu MVV na łączną kwotę 2,25 mln EUR. Klub MVV został więc niemal całkowicie zwolniony ze swoich długów.
- (58) Komisja uważa, że plan restrukturyzacji zaradza przyczynom trudności finansowych klubu MVV, w szczególności w kwestii kosztu zawodników w postaci wynagrodzeń i opłat za transfery. Nie można oczekiwać, że zawodowy klub piłki nożnej zróżnicuje swoją działalność na innych rynkach w rozumieniu wytycznych; można natomiast oczekiwać, że dokona on oszczędności na swojej głównej działalności – i to właśnie uczynił klub MVV. Niderlandy dostarczyły również wykaz środków podjętych przez klub MVV w celu obniżenia kosztów eksploatacyjnych klubu. Plan restrukturyzacji nie opiera się na czynnikach zewnętrznych, do których klub MVV może dążyć, ale których nie może w pełni kontrolować, takich jak znajdowanie nowych sponsorów i zwiększanie liczby widzów. Komisja uznaje zatem, że wdrożenie planu pozwała klubowi MVV na dalszą działalność na zdrowych podstawach w sektorze niderlandzkiej zawodowej piłki nożnej, co uznała również KNVB, przyznając

klubowi kategorię 3. Komisja zauważa również, że plan restrukturyzacji jest w znacznym zakresie finansowany przez zewnętrzne podmioty prywatne w uzupełnieniu wewnętrznych oszczędności. Jest to zgodne z wymogiem przewidzianym w pkt 44 wytycznych, zgodnie z którym w przypadku małego przedsiębiorstwa, takiego jak klub MVV, co najmniej 25 % kosztów restrukturyzacji musi pokrywać wkład własny beneficjenta, w tym finansowanie zewnętrzne wskazujące na przekonanie rynku co do rentowności beneficjenta.

- (59) Niderlandy dostarczyły ponadto informacje dotyczące dodatkowej działalności zrestrukturyzowanego klubu MVV na rzecz społeczeństwa, w tym na rzecz szeregu szkół w Maastricht i w Euregio. Można uznać, że działalność ta przyczynia się do społecznej i edukacyjnej funkcji sportu, jak określono w art. 165 Traktatu.

Kontrola i sprawozdania roczne oraz zasada „pierwszy i ostatni raz”

- (60) Zgodnie z pkt 49 wytycznych od państwa członkowskiego wymaga się przekazywania informacji o właściwym wdrażaniu planu restrukturyzacji poprzez regularne szczegółowe sprawozdania. W pkt 51 przewidziano mniej restrykcyjne warunki w odniesieniu do małych i średnich przedsiębiorstw, w przypadku których coroczne przekazanie kopii bilansu oraz rachunku zysków i strat uznaje się zwykle za wystarczające. Niderlandy zobowiązały się do przekazywania tych sprawozdań. Zgodnie z wytycznymi Niderlandy zobowiązały się do przesłania sprawozdania końcowego z realizacji planu restrukturyzacji.
- (61) Punkty 72–77 wytycznych odnoszą się do zasady „pierwszy i ostatni raz”, zgodnie z którą pomoc na restrukturyzację należy przyznać tylko jeden raz w okresie dziesięciu lat. Niderlandy wyjaśniły, że klub MVV nie otrzymał pomocy na ratowanie lub restrukturyzację w ciągu dziesięciu lat poprzedzających przyznanie przedmiotowej pomocy. Niderlandy zobowiązały się również nie przyznawać na rzecz klubu MVV jakiegokolwiek nowej pomocy na ratowanie lub restrukturyzację przez okres dziesięciu lat.

5. WNIOSEK

- (62) Komisja stwierdza, że Niderlandy nie dopełniły obowiązków ciążących na nich na mocy art. 108 ust. 3 Traktatu, nie dokonując uprzedniego zgłoszenia pomocy państwa w kwocie 3,55 mln EUR, którą przyznano na rzecz klubu MVV w 2010 r., kiedy klub ten znajdował się w trudnej sytuacji finansowej. Pomoc tę można jednak uznać za zgodną z rynkiem wewnętrznym jako pomoc na restrukturyzację w rozumieniu wytycznych, gdyż że spełnione są wszystkie warunki odnoszące się do takiej pomocy określone w wytycznych,

PRZYMUJE NINIEJSZĄ DECYZJĘ:

Artykuł 1

Pomoc państwa w kwocie 3,55 mln EUR, która została wdrożona przez Niderlandy na rzecz klubu piłki nożnej MVV w Maastricht, jest zgodna z rynkiem wewnętrznym w rozumieniu art. 107 ust. 3 lit. c) Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej.

Artykuł 2

Niniejsza decyzja skierowana jest do Królestwa Niderlandów.

Sporządzono w Brukseli dnia 4 lipca 2016 r.

W imieniu Komisji
Margrethe VESTAGER
Członek Komisji